

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

A nemzeti mobilfizetési rendszerről szóló, 2011. április 1-jei CC. törvény (Zakon CC od 1. travnja 2011. o nacionalnom sustavu mobilnog plaćanja; u daljnjem tekstu: Zakon) izmijenio je pravni okvir usluga mobilnog plaćanja s učinkom od 1. travnja 2013., iako su obvezujući učinci nastupili tek od 2. srpnja 2014. Zakon definira usluge centralizirane mobilne prodaje u sljedećim područjima: a) javna usluga parkiranja; b) davanje pristupa javnim cestama radi njihova korištenja; c) prijevoz osoba koji obavlja javno poduzeće; d) druge usluge koje pružaju državna tijela. Među navedenim uslugama, u Mađarskoj je do ovog trenutka u praksi moguće izvršiti mobilna plaćanja samo u okviru javne usluge parkiranja i davanja pristupa javnim cestama radi njihova korištenja (elektronička vinjeta „e-matrica” i sustav „HU-GO”). Unatoč tomu, predmet su ovog postupka četiri Zakonom uređena područja.

Komisija u pogledu javne usluge parkiranja smatra da društvo Nemzeti Mobilfizetési Zrt. u biti obavlja istu djelatnost kao i pružatelji usluga mobilnog plaćanja u prethodnom sustavu, uz razliku da ima isključivo pravo sklapanja ugovora s upraviteljima parkirališta i da su njegove pristojbe propisane. Isto vrijedi i za područje davanja pristupa javnim cestama radi njihova korištenja, s obzirom na to da je Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jedini pružatelj usluga koji je u ugovornom odnosu s pružateljem javne usluge i koji može izravno prodavati pravo korištenja cestom. Stoga u ta dva područja ostali pružatelji usluga mobilnog plaćanja i usluga mobilne telefonije mogu biti samo preprodavatelji.

Dakle, uvođenje nacionalnog sustava mobilnog plaćanja i isključiva prava dodijeljena Nemzeti Mobilfizetési Zrt. prepreke su ulasku mađarskih i inozemnih poduzetnika na veleprodajno tržište mobilnih plaćanja – a time i na tržište usluga koje na temelju ugovornih odnosa s pružateljem javne usluge parkiranja i drugih javnih usluga nude drugi pružatelji koji preprodaju usluge mobilnog plaćanja – koje je prethodno bilo otvoreno za tržišno natjecanje. Stoga Komisija smatra da odredbe koje se odnose na nacionalni sustav mobilnog plaćanja uzete zajedno čine diskriminaciju i da se protiv slobodi poslovnog nastana (povreda članka 15. Direktive 2006/123 i članka 49. Ugovora o FEU-u). Također smatra da se te odredbe protivite i slobodnom pružanju usluga (povreda članka 16. Direktive 2006/123 i članka 56. Ugovora o FEU-u), s obzirom na to da isključiva prava dodijeljena Nemzeti Mobilfizetési Zrt. ograničavaju pružanje prekograničnih usluga. U vezi s ostalim uslugama centralizirane mobilne prodaje, za koje u Mađarskoj još uvijek nisu moguća mobilna plaćanja, Zakon uvodi isto isključivo pravo u korist Nemzeti Mobilfizetési Zrt. pa je i na to primjenjiva prethodno iznesena pravna analiza.

U skladu s relevantnim odredbama Ugovora o FEU-u i Direktive 2006/123, ograničenja slobode poslovnog nastana i slobodnog pružanja usluga moguće je uvesti samo ako nisu diskriminatorna, ako služe javnom interesu i ako usto zadovoljavaju zahtjeve nužnosti i proporcionalnosti. Komisija je mišljenja da argumenti koje je Mađarska iznijela ne mogu opravdati Zakonom uvedena ograničenja jer ne zadovoljavaju zahtjeve nužnosti i proporcionalnosti.

(¹) Direktiva 2006/123/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu (SL 2006., L 376, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 160.).

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. travnja 2017. uputio Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Španjolska) – Bankia S.A. protiv Alfonsa Antonia Laua Mendoze i Verónice Yuliane Rodríguez Ramírez

(Predmet C-179/17)

(2017/C 231/08)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bankia S.A.

Tuženici: Alfonso Antonio Lau Mendoza i Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Prethodna pitanja

1. Protivi li se člancima 6. i 7. Direktive 93/13/EEZ ⁽¹⁾ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima sudska praksa presuda Tribunal Suprema (Vrhovni sud, Španjolska) od 18. veljače 2016.) prema kojoj se, unatoč nepoštenosti odredbe o prijevremenom dospjeću i unatoč tomu što se zahtjev za ovrhu temelji na toj odredbi, ne mora obustaviti ovršni postupak na temelju hipoteke jer je njegovo nastavljanje pogodnije za potrošača, s obzirom na to da se prilikom eventualnog izvršenja presude izrečene u kognicijskom postupku na osnovi članka 1124. Código Civila (Građanski zakonik) potrošač ne bi mogao pozivati na postupovna prava svojstvena ovršnom postupku na temelju hipoteke, iako – ne vodeći računa o navedenoj sudskoj praksi – također prema ustaljenoj sudskoj praksi Tribunal Suprema (Vrhovni sud) taj članak 1124. Código Civila (koji se odnosi na ugovore koji stvaraju uzajamne obveze) nije primjenjiv na ugovor o zajmu, zato što je realni i jednostrano obvezujući ugovor koji je sklopljen tek predajom novca i koji stoga stvara obveze samo za zajmoprimca, a ne i za zajmodavca (vjerovnika), zbog čega bi potrošač, ako se u kognicijskom postupku slijedi tu sudsku praksu Tribunal Suprema, mogao ishoditi presudu kojom se odbija zahtjev za raskid ugovora i naknadu štete i onda se više ne bi moglo tvrditi da je nastavak ovršnog postupka na temelju hipoteke za njega pogodniji?
2. U slučaju da se prihvati primjena članka 1124. Código Civilana ugovore o zajmu ili na sve slučajeve ugovora o kreditu, protivi li se člancima 6. i 7. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima navedena sudska praksa koja pri ocjeni toga je li za potrošača pogodniji nastavak ovršnog postupka na temelju hipoteke ili vođenje kognicijskog postupka na osnovi članka 1124. Código Civila ne vodi računa o tome da se u tom postupku može odbiti raskid ugovora i zahtjev za naknadu štete ako sud primijeni odredbu iz istog tog članka 1124. Código Civila prema kojoj će „sud odrediti raskid ugovora koji se zahtijeva, ako ne postoje opravdani razlozi zbog kojih može odrediti rok za izvršenje obveze”, uzimajući u obzir da je upravo u kontekstu dugoročnih zajmova i kredita osiguranih hipotekom (20 ili 30 godina) kojima se žele steći nekretnine za stanovanje relativno vjerojatno da sudovi primijene taj razlog za odbijanje, osobito kada stvarno neispunjenje obveze plaćanja nije bilo vrlo značajno?
3. U slučaju da se prihvati da je za potrošača pogodniji nastavak ovršnog postupka na temelju hipoteke s učincima prijevremenog dospijea, protivi li se člancima 6. i 7. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima navedena sudska praksa koja usto primjenjuje zakonsku odredbu (članak 693. stavak 2. Ley de Enjuiciamiento Civil (Zakon o parničnom postupku)) unatoč tomu što ugovor može ostati na snazi bez odredbe o prijevremenom dospjeću i koja priznaje učinke navedenom članku iako nije ispunjena njezina bitna pretpostavka: da u ugovoru postoji valjan i djelotvoran sporazum o prijevremenom dospjeću, s obzirom na to da je upravo ta odredba proglašena nepoštenom, ništavom i bez učinka?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. travnja 2017. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Cobra SpA
protiv Ministero dello Sviluppo Economico**

(Predmet C-192/17)

(2017/C 231/09)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato